

SLADKÝ ŽIVOT

Clare Connellyová
Požár, který je
mohl zničit

CLARE CONNELLYOVÁ

POŽÁR, KTERÝ
JE MOHL ZNIČIT

PŘEKLAD

KVĚTA MALÁTOVÁ

Milá čtenářko,

V edici Sladký život a Sladký život Duo za ty roky, co fungují, vyšlo okolo třinácti set originálních původních příběhů. Ruku na srdce, i ty nejvěrnější z vás, pamatujete si je všechny? A co teprve ty čtenářky, které „do vlaku“ nastoupily až později? Ty mají minimální šanci seznámit se s příběhy, které vyšly třeba před deseti roky. Nevím jak vám, ale mně to přijde škoda a líto. Proto od tohoto měsíce budu v edici Sladký život Duo druhou povídku „lovit“ vždycky v archivu. Věřím, že pro ty z vás, kterým se tenkrát líbily, to bude příjemné setkání se starými známými kamarády. No a pro ty „služebně mladší“ důkaz, že i před deseti roky se psaly pěkné knížky o lásce!

S láskou

Váš Harlequin

Clare Connellyová

**POŽÁR, KTERÝ
JE MOHL ZNIČIT**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Desert King's Forbidden Temptation

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Květa Malátová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Clare Connelly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-765-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-766-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-767-6 (PDF)

PROLOG

Voda těsně pod hladinou byla vždycky nejtmaší, i když se to zdálo nesmyslné. Člověk by řekl, že do hloubky několika centimetrů proniká světlo, že sluneční paprsky prostupují hustotou moře. Nahoře se přece voda třpytí. Jenže nešlo o realitu, jen o pouhý sen, noční můru. A ve snu se fyzikální zákony se dodržovat nemusí.

Nadechoval se, hledal vzduch, ale nacházel jenom vodu, topil se, vztahoval ruce, sahal, cítil, vzpomínal. Bylo tu něco cizího, a přitom bolestně známého, něco blízkého, ale vždy mimo dosah. Čím víc si vzpomínal – jako by se užuž dotýkal obrazů, chvějících se na periférii vědomí – tím víc se vzdalovaly mimo jeho dosah. Částičky prachu tančící v paprscích slunce nad starou dřevěnou podlahou, smích – jeho vlastní a ještě někoho jiného – a vzdálený, dávný hlas bez tváře.

Pocit frustrace ho vytrhl ze sna. Chlapec se topil, neschopen najít záchranu v temnotě oceánu, ale teď se probudil šejk, dospělý muž, který neznal noční můry a nikdy nedával najevo strach.

V jeho minulosti byly jisté záhady, otázky, které ho zneklidňovaly, když na okamžik polevil v přísném sebeovládání, ale jednou věcí si byl jistý: nesl na svých bedrech povinnost vládnout Savisii.

Šejk Tarik al Hassan byl odhodlán naplnit svůj osud a oddaně sloužit své zemi, ať to stojí, co to stojí, do posledního dechu.

PRVNÍ KAPITOLA

Ačkoli se o to nijak vědomě nesnažila, Eloise Ashworthová byla přímo znalkyní lidské povahy. Jako většina dovedností se i tato zrodila z nutnosti – dětství strávené s rodiči, kteří se neustále příšerně hádali, a pak složité období po jejich smrti dovedly její pozorovací schopnosti a psychologický vhled přímo k dokonalosti.

Bohužel tyto své dary nedokázala vůlí vypnout, a tak se právě teď přistihla, že očima až příliš dlouho ulpívá na tváři savisijského šejka. Tam, kde by jiní viděli jen lehce znuděnou tvář, Eloise zahlédla mnohem víc. Zaregistrovala na jeho čele tenkou vrásku, všimla si častého přivírání očí i sotva znatelného napětí čelisti, jako by snad zatíнал zuby, a v duchu se začala ptát, co ho asi tak podráždilo.

Celkem nasnadě byla odpověď, že se mu nelíbí vyhlídka na jeho brzký sňatek. Jenže vzhledem k tomu, že to byl právě on, kdo s tou nabídkou před třemi měsíci přišel, nedávalo to smysl. Ledaže by ho k tomu někdo donutil nebo ho zmanipuloval... Očima přelétla po tvářích šestice mužů, kteří šejka obklopovali, a téměř okamžitě tu myšlenku zavrhla. Nemohla uvěřit, že by kdokoli mohl mocného šejka přimět udělat něco, co by sám udělat nechtěl. Ten sňatek musel být jeho nápad, ale zjevně se mu do něj nechtělo, tím si byla jistá.

Opřela se o opěradlo židle a zcela nepokrytě si ho prohlížela. Koneckonců, nikdo se na ni nedíval.

Z dvanácti lidí, kteří se účastnili jednání, byla jediná žena a zároveň jediná, kdo nezastával vládní funkci. Nedělala si iluze, že by její názory a postřehy měly pro přítomné význam – dokonce i její místo bylo až na konci stolu a nikdo se ani jednou nezeptal, co si myslí. Bylo to poněkud absurdní, vzhledem k tomu, že ji sem její nejlepší přítelkyně, korunní princezna Elana z Ras Saratu, poslala za jediným účelem: aby posoudila, jestli se sňatek má vůbec uskutečnit.

Šejkova pověst byla bez poskvrnky – říkalo se o něm, že je odvážný, inteligentní, přesvědčený vlastenec a lidem zbožňovaný panovník – ale nic z toho nevypovídalo o tom, jaký je to muž. Soukromý život si dobře střezil a na internetu nebylo k nalezení nic než řada fotografií z oficiálních státních akcí. A tak byla Eloise vyslána, aby osobně posoudila, zda se šejk hodí pro manželství, a po návratu do Ras Saratu Elaně poradila, jestli si ho má vzít.

Jedině názor Eloise měl takovou váhu, aby rozhodl o tom, zda Elana šejkovu nabídku opravdu přijme, nebo ne. Dalo se ale počítat s tím, že Elana se za šejka Tarika nakonec provdá – neviděla totiž jiné řešení své situace. Kdyby byla obyčejný občan své země, nevdávala by se vůbec a do konce života by držela smutek za zesnulého snoubence. Nebylo pravděpodobné, že by se ještě někdy mohla zamilovat. Už jednou milovala – a svou lásku ztratila. Ovšem ke sňatku s Tarikem ji vedla politická nutnost.

Tarikovo království bylo velké a pohádkově bohaté, zatímco Elanin Ras Sarat byla zemička, která se po desetiletích špatného hospodaření ocitla na hraně ekonomické katastrofy. Sňatek s někým, jako je Tarik, by Ras Saratu zajistil prostředky i stabilitu, a hlavně by z Elaniných ramen sňal břemeno vládnutí. Eloisa jediná věděla, v jak těžké je Elana situaci, a právě proto si hrozně přála, aby se jí šejk líbil, aby mohla uvěřit, že bude z něj bude dobrý manžel pro její přítelkyni.

A tak ho teď pozorovala – nejen když mluvil, ale hlavně když naslouchal. Všimla si, jak maličko zatíná čelist, když s něčím nesouhlasí, a jak naklání hlavu, když ho něco zaujme. Jeho byla tvář zdánlivě bez výrazu, ale Eloise v ní četla jako v knize.

Po chvíli všichni začali odkládat papíry a odsouvat židle. Všichni kromě Eloise, která nemohla od šejka odtrhnout oči, a najednou si uvědomila, že to není kvůli Elaně, ale z čistě osobní a sobecké touhy dívat se na něj.

Jak šejk vypadá, věděla už před příjezdem, znala jeho fotografie. Ale když ho teď ho viděla ve skutečnosti, zjistila, že kromě toho, jak je hezký, má v sobě zvláštní magnetismus, kterému prostě nelze odolat.

Jako by ji očaroval. Čím déle na něj hleděla, tím méně se od něj dokázala odtrhnout.

V tu chvíli, kdy se všichni poradci a diplomaté hrnuli od stolu, aby si udělali krátkou přestávku, jako by uprostřed všeobecného shonu vycítil její pohled a otočil se k ní.

Měl krásné oči, tak podmanivé, že nedokázala udělat jedinou rozumnou věc a sklopit pohled. Místo toho mu zůstala hledět rovnou do očí.

Cítila, jak se jí do žil vlévá cosi neznámého, co způsobuje, že se jí tají dech a naskakuje husí kůže.

Hleděl na ni stejně zkoumavě, jako si poslední hodinu ona prohlížela jeho. Jenže jeho pohled byl tak trochu přísný a panovačný. Nakonec to byl šejk a seděl v křesle téměř tak impozantním, jako by to byl trůn, ve zlatem zdobeném sále královského paláce obklopeném velkolepými zahradami s jezírky a datlovými palmami.

Bylo na něm vidět, že je zvyklý vydávat rozkazy – ostatně byl k tomu vychován. Když před pěti měsíci zemřel jeho otec, všemi milovaný šejk Samír al Hassan, Tarik byl na svou roli následníka trůnu dobře připravený.

Nyní se na Eloise díval naprosto klidně a otevřeně. Necítil potřebu něco skrývat. Byl přece šejk.

Když se Eloise konečně vzpamatovala natolik, že odsunula židli, vstala a lehce roztřesenýma rukama sáhla po složce na stole, aby jako všichni ostatní odešla z místnosti, promluvil tónem, který nepřipouštěl odpor.

„Zůstaňte tady.“

Polekaně zvedla ruku a přitiskla si ji na hrud. „Já?“

Šejk mírně sklonil hlavu a ukázal na židli poblíž místa, kde seděl. „Prosím.“

Nebyla to prosba, byl to rozkaz.

Eloise k němu vykročila s pocitem podivně zostřené-
ho vnímání. Uvědomovala si úplně všechno: jak jí šustí dlouhé šaty, jak se jí klepou kolena, jak mihotavé světlo proniká oknem a dopadá na mahagonovou desku jednacího stolu, jak je ta místnost velká a jak v ní rezonuje jeho hlas, že pod prsty cítí hladké, věkem opotřebované dřevo židle a že na ni šejk hledí se stejně nestydatou zvědavostí, s jakou ho pozorovala celé dopoledne.

Mírně židli odsunula a posadila se. Jako dítě se učila tančit. Vlastně tancem přímo žila, a i když jí ho prateta později zakázala, půvabné pohyby Eloise zůstaly.

V okamžiku, kdy se posadila a pohlédla mu do očí, rozbušilo se jí srdce. Měla pocit, že poprvé v životě intenzivně cítí, jak jí v žilách proudí krev.

Usadila se s rukama sepjatýma v klíně, aby nebylo vidět, že se jí chvějí, a s koleny pevně přitisknutými k sobě. Tělo měla podivně nabitě energií.

„Nebyla jste mi představena.“

S námahou se zdvořile usmála. „Ne, Vaše Výsosti, nebyla.“

Co víc mohla říct? Že ostatní členové delegace netuší, proč je tu s nimi? Že se zuby nehty snažili zabránit jejímu jmenování Elaninou poradkyní? Kdyby jen věděli, že pokud Eloise šejka neschválí, k žádnému manželství nedojde!

„Pojďme to teď napravit.“

Opět to znělo spíše jako rozkaz než návrh. Eloise pochopila, že šejk je zvyklý znát všechna fakta a mít lidi

pod kontrolou. Byl opatrný a uzavřený. Vyjednávání o sňatku s Elanou se mu z nějakého důvodu nelíbilo, ale když už k němu mělo dojít, chtěl vědět, kdo všechno se ho účastní.

„Vaše jméno?“

„Eloise, Vaše Výsosti.“

Oči se mu rozšířily a zvláště potemněly. „Jenom Eloise?“ opáčil drsným a neuvěřitelně přitažlivým hlasem.

Škoda, že Elana si je jistá, že svého budoucího manžela nebude milovat, napadlo ji.

Věděla, jak moc má její kamarádka zlomené srdce, ale říkala si, že Tarika by si člověk zamiloval docela snadno...

„Ashworthová,“ dodala.

„Angličanka?“

Přikývla.

„A přesto pracujete pro královskou rodinu Ras Saratu?“

„Ano, Vaše Výsosti,“ odpověděla, i když pojem rodina byl poněkud nadsazený – šlo totiž jen o dvě osoby, Elanu a jejího starého strýce.

Jeho oči se znovu rozšířily a pak zase potemněly, tím fascinujícím způsobem, a Eloise zaplavilo horko.

Zaryla si nehty do dlaní, aby se ovládla.

„Jak dlouho už?“

„Tři roky.“

Zamračil se. „Na to jste snad trochu mladá?“

V jejím úsměvu se objevil náznak pobavení. „Je mi pětadvacet, Vaše Výsosti.“

Promnul si rukou bradu. „Tolik jako princezně?“

„Ano.“

„Znáte ji dobře?“

„Ano.“

Trochu se naklonil dopředu a prohlížel si její tvář. „Jste kamarádka?“

Překvapilo ji, že ho to vůbec napadlo.

„Ano,“ řekla po chvíli.

„Blízké kamarádky?“

„Dá se to tak říct.“

Zvedl obočí a Eloise si v té chvíli musela připomenout, že hovoří s mocným vládcem bohaté země. Z nějakého podivného důvodu jí připadalo přirozené mluvit s ním jako se sobě rovným, ale v jejich postavení byl velký rozdíl.

„Ano, jsme si blízké, Vaše Výsosti,“ zamumlala uctivě.

Přimhouřil oči. „A ona vás požádala, abyste se těchto jednání zúčastnila a podala jí zprávu?“

Eloise takhle přímou otázku nečekala. „Je to problém?“

„Vůbec ne. Je to chytré. S princeznou jsem se před několika lety setkal, bohužel jen krátce. Považoval bych ji za nerozumnou, kdyby s tak významným krokem souhlasila, aniž by si opatřila důležité informace.“

„K vašemu případnému sňatku se vyjádří její poradci,“ odpověděla Eloise. „Moje práce je... osobnějšiho rázu.“

„Chápu,“ odpověděl a Eloise si byla jistá, že skutečně chápe.

„Co se stane, když naše manželství nedoporučíte?“ zeptal se.

„Je snad nějaký důvod, proč bych ho neměla doporučit, Vaše Výsosti?“

Ušklíbl se. „Na to vám nemůžu odpovědět. Zatím toho o vás nevím dost,“ odpověděl. „A předpokládám, že vaše vlastní životní zkušenosti značně ovlivní váš úsudek.“

„Snažím se být nestranná, Výsosti.“

„Dokonce i v záležitostech, jako je tahle?“

Pokrčila rameny. „Tohle je první nabídka k sňatku, ve které Elaně radím.“

Pousmál se a Eloise rázem poskočilo srdce.

Jeho úsměv se jí zdál neodolatelný, a když si to

uvědomila, upřímně se vyděsila. Napřímila se a zatvářila se přísně.

„Vadí vám moje přítomnost na jednání, Vaše Výsosti?“

Hleděl jí do očí. „Vůbec ne. Vaše odpovědi jsou poučné.“

„Ano?“ Srdce se jí rozbušilo.

„Chápu to správně, že pro princeznu bude váš názor určující?“

Překvapením pootevřela rty. Olízla si spodní ret a trochu se zamračila.

„To snad není tak složitá otázka,“ naléhal.

„Víte, Vaše Výsosti, hrozně nerada s vámi nesouhlasím...“

„Pokračujte,“ vyzval ji a naklonil se dopředu.

„Je to složitá otázka, protože pokud odpovím kladně, v podstatě tím odsunu na vedlejší kolej členy státní delegace, kteří sem přijeli, aby s vámi debatovali o podmínkách sňatku,“ podotkla. „Také by se mohlo zdát, že jste všemi těmi debatami o amnestii a odpuštění dluhů promarnil svůj drahocenný čas.“

Šejk naklonil hlavu. „Takže navzdory všem politickým a ekonomickým výhodám, jaké s sebou náš sňatek nese, když se vrátíte k princezně a řeknete jí, že se vám nelíbím, svatba se neuskuteční?“

Eloise protáhla obličej. „Nejde o to, jestli se mi líbíte, nebo ne...“ Poslední slova vyslovila poněkud udýchaně a odkašlala si. „Vaše Výsosti,“ dodala.

„Ale zvažujete, zda mě schválíte jako ženicha?“

„Tak by se to dalo říct.“

„Podle jakého měřítko?“

„Prosím?“

„Podle jakého měřítko budete posuzovat, zda jsem, nebo nejsem vhodný ženich?“

„Nemyslím, že k tomu je zapotřebí zrovna vědecká metoda,“ pokrčila rameny. „Elana je už dlouho moje nejlepší kamarádka. Popravdě řečeno, jsme spíš jako

sestry – znám ji líp než kdokoliv jiný. Ráda bych se ujistila, že ji dokážete udělat šťastnou, zvláště po tom všem, čím si prošla.“

Přešel si rukou po bradě. „Četl jsem o jejím snoubenci.“

Eloise zbledla. Bylo to hrozné období – pro Elanu, a tím pádem i pro ni.

„Nesla jeho smrt těžce?“ zeptal se.

Eloise se zamračila. „Samozřejmě, Vaše Výsosti. Velice se milovali.“

„Předpokládám, že Elana má ohledně mého návrhu k sňatku poněkud smíšené pocity.“

Eloise chvíli váhala, jak odpovědět.

„Já... Kdyby Elana chtěla vaši nabídku odmítnout, určitě by mě sem neposlala.“

Mlčel, vyhodnocoval její slova a pak přikývl. „A vy si myslíte, že jednání o sňatku mají pokračovat?“

Jak by na to mohla odpovědět, aniž by prozradila, v jak překerní situaci se obyvatelé Ras Saratu nalézají? Nemohla mu přece prozradit neutěšený stav státního hospodářství. „Snažím se uchovat si otevřenou mysl.“

Nazvedl obočí. „Kromě toho, že jste princeznina přítelkyně, máte nějakou kvalifikaci pro funkci poradkyně?“

„Nejdůležitější kvalifikace je princeznina důvěra,“ řekla Eloise tiše. „Ale kromě toho mám i další vlastnosti, na které princezna spoléhá.“

„Jaké například?“

„Záleží na tom?“ odsekla. Vzápětí se začervenala, protože si uvědomila, že takovým tónem s ním nesmí mluvit. „Omlouvám se. Bylo to ode mě neodpuštělně hrubé.“

„Přímé, ne nutně hrubé. A pokud jste si toho ještě nevšimla, věřte, že dávám přednost upřímným rozhovorům.“

„Přesto –“

„Nestojím o vaše omluvy.“

POŽÁR, KTERÝ JE MOHL ZNIČIT

Založil si ruce na prsou. Měl na sobě kaftan, tradiční oděv své země, ale i když mu volně splýval k zemi, bylo vidět, že pod látkou se skrývají vyřýsované svaly.

Cítila, jak jí vyschlo v ústech. Sáhla po sklenici s vodou, ale vzápětí si uvědomila, že z ní pil muž, který na téhle židli seděl během dopoledního jednání.

Šejk vstal a z jeho výšky jí v ústech vyschlo dokonale. Měřil skoro dva metry a jeho tělesné proporce připomínaly sochu antického boha. Přešel k vyřezávanému stolku na konci místnosti a nalil čerstvou vodu do čisté sklenice. Když před ni sklenici postavil, pohupovaly se na hladině kousky citronu a zrnka granátového jablka. Cítila jejich vůni.

„Děkuju,“ řekla tiše.

Mlčky přikývl, ale nevrátil se na své dřívější místo, místo toho se opřel o okraj jedacího stolu vedle ní. Uchopila oběma rukama sklenici a v rozpacích se podívala z okna, kde se nabízel nádherný výhled na jedno z bočních křídel paláce a řadu rozložitých fíkovníků.

„Takže – vaše kvalifikace?“ vybídl ji svým hypnotizujícím hlasem.

Pomaloučku se napila a vrátila sklenici na stůl, aniž by ji pustila z ruky. Jako by ten kousek skla byl jediný pevný bod, kotva, která ji poutá k realitě.

Nic jí nebránilo, aby mu odvyprávěla svůj životopis, ale cosi ji drželo zpátky. „Proč si myslíte, že nějakou mám, kromě přátelství s Ellií?“

„Kdyby šlo jen o přátelství, vaše přítomnost v delegaci by nebyla tolerována.“

Zvedla obočí. „Moje přítomnost v delegaci je tolerována jen stěží,“ podotkla.

„Včera jste tu nebyla a dnes vás zjevně nikdo nečekal.“

Byl skutečně bystrý.

„To je pravda, Vaše Výsosti. Necestovala jsem s delegací.“

„Proč ne?“